మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(ప్రారంభం)

మార్గశిర మధ్యమం!

సంధ్యాసమయం

అయిదుగంటలకే చీకట్లు ఒక పక్కనుండి కమ్ముకొస్తున్నాయి. క్రుంగిపోతున్న సూర్యకాంతితో కలిసిన చీకటి ఒక వింత రంగుతో ఆకాశమంతా కమ్ముకుంటున్న ఆ సాయింత్రం ఆ ఇద్దరూ పొలాల మధ్యన వున్న సన్నని కాలిబాటపై నడుస్తున్నారు.

అతని చేతిలో సూట్‌కేసు.

ఆ అమ్మాయి చేతిలో గిటార్.

వీస్తున్న చలిగాలికి పంటకొచ్చిన పచ్చని పైరు వణుకుతున్నట్లుగా కదులుతున్నది. కంకుల మీద పడిన సూర్యకాంతిలో కంకులు పగడాలు పొదిగినట్లు మెరుస్తున్నాయి.

మరో అప్పుడయితే ఆ యిద్దరూ ఆ ప్రకృతిని చూసి పరవశించేవారేమో!

కాని.. ఇప్పుడలా కాదు.

వారికి నచ్చనిదేదో జరుగుతున్నట్లుగా వారిద్దరి మొహాలు ముడుచుకుని ఉన్నాయి.

అతను కొంత నిర్లక్ష్యంగా కాలికి తగులుతున్న రాళ్ళని తన్నుతూ నడుస్తున్నాడు.

ఆ అమ్మాయి బ్లూయిష్ గ్రేకలర్ జీన్స్ పేంట్ మీద నలుపు రంగు టీ షర్టు వేసుకుంది. నడుంకి స్వెట్టర్ బిగించి చలికి గిటార్‌ని గట్టిగా కౌగలించుకుని అయిష్టంగా అడుగులు ముందుకి వేస్తున్నది.

అతనొకసారి ఆమె వైపు చూశాడు.

"అలా చలికి వణకకపోతే ఆ స్వెటర్ తొడుక్కోవచ్చుగా!" అన్నాడతను.

ఆమె జవాబు చెప్పలేదు. మరోప్పుడయితే మాటకి మాట విసిరేదేమో! ఇప్పుడేదో దిగులావరించినదానిలా అతనికేసి చూసి చూపు దించుకుంది.

దూరంగా కనిపిస్తున్న నేషనల్‌హైవే దగ్గరవుతోంది.

అక్కడ బాట రెండుగా చీలింది. ఒక బాట హైవే వైపు మలుపు తీసుకుంది.

అక్కడ వాళ్ళిద్దరూ నిలబడిపోయారు.

హైవేమీద నిలబడిన కారు వాళ్ళిద్దరి కళ్ళలో నిలబడింది. కారు దిగిన వ్యక్తి వాళ్ళని చూసి చెయ్యి ఊపాడు.

అతను ఆమెకు సూట్‌కేసు అందించాడు.

ఆమె అందుకుంటూ అతని కళ్ళలోకి చూసింది.

ఆమె కళ్ళలో మెరుస్తున్న కన్నీటిలో సంధ్య ఎర్రగా మెరుస్తోంది.

అతను చిన్నగా నవ్వడానికి ప్రయత్నించాడు.

ఆమె షేక్‌హేండ్ ఇవ్వడానికి చెయ్యి చాపింది. అతనా చేతిని అందుకుని చిన్నగా నొక్కుతున్నప్పుడు రెండు కన్నీటి చుక్కలతని చేతిమీద పడ్డాయి.

అతనామె చేతిని వదిలేస్తూ "మన గమ్యాలిప్పుడు రెండుగా చీలిపోయాయి" అన్నాడు నిస్పృహని దాస్తూ.

"ఈ బాటలు మరెక్కడో కలిసి ఒకే గమ్యమవుతాయేమో?" అందామె అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ.

"చీకటిపడుతోంది. వెళ్ళు"

ఆ అమ్మాయి వెనక్కి చూస్తూ ముందుకి నడిచింది.

"ఏయ్! నువ్విలా రా!" కారు దగ్గర వ్యక్తి చేతులూపుతూ చప్పట్లు కొడుతూ అతన్ని పిలిచాడు.

"ఎందుకు? అవసరమైతే నువ్వే రా" అన్నాడు తను నిర్లక్ష్యంగా వెనక్కు మళ్ళుతూ.

అతను గబగబా పరిగెత్తుకొచ్చి కరెన్సీ కట్టొకటి అతనికివ్వబోయాడు.

"ఏవిటిది?"

"సారు ఇమ్మన్నారు"

"ఎందుకు?"

"అమ్మాయిని జాగ్రత్తగా అప్పజెప్పావు కదా!"

అతను పరిహాసంగా నవ్వి ఆ చేతిని వెనక్కి తోసేసాడు.

"ఈ డబ్బుతో వీలయితే ప్రేమని కొని.. ఆడపిల్ల యింట్లోంచి పారిపోకుండా మీ సార్‌ని పెంచమను"

మరోమాటకాస్కారం లేకుండా అతను వచ్చిన బాటపట్టాడు.

అతని పేరు 'సుబ్బు' అని పిలవబడే సుబ్రమణ్యం. వయసు ఇరవైఆరు.

ఆ అమ్మాయెక్కిన కారు సాగిపోయింది.

ఆమె పేరు 'మహా' అని పిలవబడే మహాలక్ష్మి. వయసు ఇరవైమూడు.

ఇంటి తాళం తెరిచాడు సుబ్బు.

రెండుగదుల పోర్షన్ అది. లోయర్ మిడిల్ క్లాసు ఏరియా.

చిన్న చిన్న పోర్షన్‌లుగా విభజించిన పాతకట్టడం అది. ఆటోడ్రైవర్లు, చిన్న చిన్న ప్రయివేటు ఉద్యోగాలు చేసే వారక్కడ నివాసముంటారు. సాయంత్రమయ్యేసరికి తాగుబోతుల గొడవలు, నీళ్ళకోసం ఆడవాళ్ళ తన్నులాటలు, వస్తువులు పోయాయని ఒకరిమీద మరొకరు నేరాలేసుకుని నిందించుకోవడాలూ, పిల్లల ప్రేమాయణాలు, కులాలెత్తుకుని తిట్టుకోవడాలూ... ఆనక ఎవరికైనా కష్టం వస్తే కలిసిపోవడాలు. పోయినప్పుడు తాగి ఏడవడాలూ.. అక్కడన్నీ మామూలే.

"తిన్నావురా?" అక్కడే గుమ్మంలో కూర్చున్న పాపాయమ్మ అడిగింది.

సుబ్బు జవాబు చెప్పలేదు.

"పిల్లేదిరా?" మళ్ళీ ప్రశ్న.

సుబ్బు మాట్లాడకుండా లోపలికి వెళ్ళి తలుపేసుకున్నాడు.

లైటువేసి గబుక్కున మంచమ్మీద పడుకోబోయి తక్కున షాక్కొట్టినట్లుగా ఆగిపోయాడు.

మంచమ్మీద లేత గులాబీరంగు దుప్పటి. దానిమీద ఎర్రగులాబీల ప్రింటు నీటుగా కనిపించింది.

మహా వచ్చిందగ్గర్నుండి ఆ మంచం తనదే.

ఇప్పుడతనికి దానిమీద పడుకోవడానికి మనస్కరించలేదు.

చాప పరుచుకుని క్రిందనే పడుకున్నాడు.

కళ్ళుమూసుకున్నాడు నిద్రరావడం లేదెంతకీ. లేచి సిగరెట్టు వెలిగించి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

కిటికీకి కట్టిన నీలంరంగు పల్చని తెరలు గాలికి ఊగుతున్నాయి. అక్కడక్కడా గోడలకి అమర్చిన నీటిరంగు చిత్రాలు అస్పష్టమైన దృశ్యాల్ని కంటికింపుగా చూపిస్తున్నాయి. వాటి అర్థాలూ, అంతరార్థాలేవిటో మహా చెప్పిందిగాని.. అతనికి వాటి భావాలేమిటో అంతుపట్టలేదు. "ఇంకొంచెం రంగులేడవచ్చుగా. మరీ నీళ్ళు పూసినట్లు తేలిపోవడం లేదూ!" అన్నాడు అతను.

ఆమె పకపకా నవ్వింది "మొద్దు!" అంటూ మొట్టికాయ కొడుతూ.

సుబ్బు గబుక్కున తల తడిమి చూసుకున్నాడు.

"వెళ్ళిపోయింది. తనెళ్ళిపోయింది'

ఏడవాలనిపిస్తుంది తనకు.

ఇదేవిటి, కోపంతో తల్లిదండ్రుల్ని వదిలేసినప్పుడురాని బాధ ఇప్పుడిలా పిచ్చెక్కిస్తున్నదేవిటి?

ఆ రోజు -

రాత్రి పదిగంటలు దాటింది.

ఒక కేసు విషయం చాలా చిందరవందర చేసిందతన్ని తన మనసుకి విరుద్ధంగా చెయ్యి చేసుకోవాల్సొచ్చిందతనిమీద.

అప్పుడతను చూసిన చూపు.

తన తండ్రి వయసుంటుంది.

ఎర్రబడిన కళ్ళలో అసహాయత. అవమానం.

సారీ చెప్పడం తన నైజమైనా తన వృత్తి ధర్మంకాదు.

"బాబూ, నువ్వు చంపేసినా చచ్చిపోతానుకాని నాదగ్గరిప్పుడు డబ్బుల్లేవు. వడ్డీపేరుతో చాలా కట్టాను బాబూ ఏం చెయ్యను?"

"అలా చెప్పి తప్పించుకోవాలనా?"

అతను కాళ్ళు పట్టుకున్నాడు.

సుబ్బు విదిలించుకున్నాడు.

"నేనెగ్గొట్టాలని అప్పు చెయ్యలేదు బాబూ, కొడుకుని బాగా చదివించుకోవాలని చేసాను"

"వాడు చదవలేదా?"

"చదివాడు. మంచి ఉద్యోగమే వచ్చింది."

"మరి?"

"వాడిప్పుడు అమెరికా వెళ్ళిపోయి పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. అప్పుతో నాకు సంబంధం లేదంటున్నాడు" అతను ఏడుస్తూ చెప్పాడు.

"ఫోను కలుపు"

"వద్దు బాబూ, నేను చెప్పి తిట్టించేననుకుంటాడు" సుబ్బు అతన్ని ఎర్రబడి చూశాడు.

"వేషంగా వుందా, దేనికిక వాడితో నీకు సంబంధం?" అతను నెంబర్ డయల్ చేసిచ్చాడు.

అవతల్నుండి 'హలో' అన్నాడతను విసుగ్గా.

"నేను మీ బాబుని కాను. నీ బాబుకి అప్పిచ్చిన వాణ్ణి. వాడు కట్టడానికి డబ్బుల్లేవంట. నీ చదువుకోసమేగా వాడప్పుచేసింది. నీకు బాధ్యత లేదా?"

"వాణ్ణప్పుచేసి చదివించమన్నానా?"

"చదివించబట్టేకదా.. అమెరికా దాకా దేకేవు"

"వాడేం ఘనకార్యం చేసాడు. కన్నాక చదివించడా! అందరూ చేసే పని వాడూ చేసాడు. అప్పు తీర్చాల్సిన బాధ్యత చేసిన వాడిదే నాకేం పని?" అంతకంటే నిర్లక్ష్యం అతని కంఠంలో.

సుబ్బు నిర్ఘాంతపోయాడొక క్షణం.

"నీ బాబుని మర్యాదగా అడగడానికి మేం బాంకు వాళ్ళంకాదు. రక్తం తాగే వడ్డీ వ్యాపారస్తులం మేము"

"అయితే?"

"నీ బాబుని చంపేస్తాం"

"చంపుకోండి. అయామ్ లీస్ట్ బాదర్డ్"

సుబ్బు కుతకుతా నిలువెల్లా ఉడికిపోయాడు. బూతులెందుకు పుట్టాయో అర్థమైందతనికి.

తిట్టాడు.

అవతల ఫోన్ కట్.

సుబ్బు అతని తండ్రివైపు చూశాడు.

"చంపేయండి బాబూ! ఫర్వాలేదు." అతను దణ్ణం పెట్టి కాళ్ళదగ్గర కూర్చున్నాడు ఏడుస్తూ.

సుబ్బు మరేం మాట్లాడకుండా బయటకి వచ్చేసాడు.

మనసు మాత్రం చిందరవందరగా వుంది.

ఒక కొడుకు తండ్రిపట్ల అంత దారుణంగా మాట్లాడటం అతని మనసు కీర్ణించుకోలేకపోతున్నది. అతను గబగబా బార్లో దూరి పెగ్ మీద పెగ్ తాగాడు.

అప్పుడు కనిపించింది మహా!

ఒక మూల సీట్లో కూర్చుని పిజ్జా తింటోంది.

ఆమె ఎదురుగా నలుగురు ఆకతాయిలు కూర్చున్నారు.

"ఆకలిగా వుందా?"

"ఊ" అంటూ తలూపారు వాళ్ళు.

"ఏం కావాలి? పిజ్జానా?"

"ఊ" కోరస్‌గా అన్నారు వాళ్ళు.

బేరర్‌ని పిలిచి వాళ్ళకి పిజ్జా తెప్పించిందా పిల్ల.

సుబ్బు చూపు తిప్పుకున్నాడు.

మళ్ళీ ఆ తండ్రీ కొడుకులే గుర్తొస్తున్నారు.

మళ్ళీ అనుకోకుండా చూపులా పిల్లవైపు మళ్ళాయి.

మళ్ళీ వాళ్ళు కోక్ తాగుతున్నారు.

సుబ్బు బిల్లు చెల్లించి రోడ్డుమీద నడుస్తున్నాడు. చెవుల్లో ఆ కొడుకు మాట్లాడిన మాటలే గుర్తొస్తున్నాయి.

ఎంత ప్రేమరాహిత్యం! ఎంత దయలేనితనం. డాలర్లు సంపాదిస్తూ... ఇక్కడుంటే నిజంగా మర్డర్ చేసేవాడు.

ఇంతలో కెవ్వున కేక.

పరిగెత్తుతున్న అడుగులు చప్పుడు.

వెనక్కి తిరిగి చూశాడు సుబ్బు.

ఆ పిల్ల.

ఒక చేతిలో గిటారు - మరో చేతిలో సూట్‌కేస్.

"రక్షించండి! సేవ్ మీ!"

వెనక ఆ నలుగురూ.

పరిగెత్తలేకపోతోంది.

వాళ్ళు దగ్గరగా వచ్చేస్తున్నారు.

సుబ్బు ఆమె దగ్గరగా వెళ్ళాడు.

ఆమె గబగబా సుబ్బు వెనక్కొచ్చి దాక్కుంది.

వాళ్ళు కాస్త దూరంగా నిలబడిపోయారు.

"రండి.. ఆగిపోయారేం?" అన్నాడు సుబ్బు. వాళ్ళకి ఎదురుగా నిలబడి.

వాళ్ళు చిల్లరగా పెరిగిన ఆకతాయిలు. రౌడీలు కాదు. సుబ్బుని చూసి వెనక్కి పరిగెత్తారు.

"ఎక్కడికి?" మహావైపు చూసి అడిగాడు.

ఆ అమ్మాయి నీళ్ళు నములుతూ చూసింది.

"ఇంటినుండి పారిపోయిన బాపతా?"

"అంటే.. అంటే.. పెళ్ళిచేస్తామన్నారు" అంది నసుగుతూ.

"ఇష్టం వచ్చినట్లు బట్టలు కట్టుకోకుండా తిరగడం తెలుసు. ఇష్టంలేని పెళ్ళి వద్దని చెప్పడం తెలియదా?"

ఆమెకి కోపం వచ్చింది కాని అది సమయం కాదని మౌనంగా చూసింది.

"పద" సూట్ కేసందుకున్నాడతను.

రూమ్ తాళం తీస్తుంటే దగ్గు తెరలు తెరలుగా వస్తూ మంచమ్మీదనుండి లేచి కూర్చుని కిటికీలోంచి చూసింది పాపాయమ్మ.

"ఇన్నాళ్ళూ యీ యేషాల్లేవనుకున్నాను. ఇది కూడా ఏడ్చిందా యెదవకి. దయ్యిద్రం! దయ్యిద్రం!" అంది పాపాయమ్మ దగ్గుతూ.

"పడుకో! లెక్చర్ రేపిద్దువుగాని. గుద్దేనంటే డాక్టరు లేకుండా చచ్చిపోతావ్" సుబ్బు గదిమేసరికి నిండా దుప్పటి కప్పుకుని పడుకుంది పాపాయమ్మ.

మహా అంతా ఆశ్చర్యంగా చూస్తోంది.

బాగా చీకటిగా వుందేమో ఆ సన్నటి కారిడార్‌లో ఏమీ సరిగ్గా కనిపించడంలేదు.

"రా!"

అతని వెనుక గదిలోకి నడిచింది.

గుప్పున ఏదో సహించలేని వాసన.

మొహం చిట్లించి చూసింది చుట్టూ.

"మింగేవుకదా! ఇక పడుకో. అదిగో మంచం" అంటూ చాప పరచుకున్నాడతను.

మంచం వంక చూసింది మహా.

దానిమీద సగం సంసారం ఉంది. పుస్తకాలూ, పేపర్లూ సీసాలూ.. దుప్పటి ఏ యుగంలో వుతికారో! వాంతొచ్చింది.

"ఇక్కడా?"

"అంటే?"

"ఏం .. ఏం లేదు" అంది బెదురుగా.

ఆమె మెల్లిగా వాటిని పక్కకి తోసి ముడుచుకున్నట్లుగా పడుకుంది. దోమలు కుడుతున్నాయి. ఆ పైన అదేంటో సహించలేని వాసన.

ఏడుపు తన్నుకొస్తున్నది.

ఇదంతా రాణి చేసింది. దాన్ని చంపేయాలి. ఎలాగైనా. స్నేహంలో ఎంత ద్రోహం చేసింది. పళ్ళు నూరుకుంది కోపంగా.

క్షణాలు యుగాల్లా గడుస్తున్నాయి.

సుబ్బుకి కూడా నిద్రపట్టడంలేదు.

ఆ అమ్మాయి అక్కడ పడుకోలేకపోతున్నదని అర్థమవుతోంది. తను మాత్రం.

తన యిల్లూ, తల్లిదండ్రులూ గుర్తుకొచ్చారు.

తల విదిలించుకుని పక్కకి తిరిగి పడుకున్నాడు.

ఎప్పటికో ఏ ఝాముకో నిద్ర అతన్నావరించింది.

అతను లేచేటప్పటికి ఆ అమ్మాయి లేచి కూర్చుని మోచేతులూ కాళ్ళూ చూసుకుంటోంది. మొహం ఎర్రగా చుక్కలతో వాచిపోయింది.

"లేచావా?"

"అసలు పడుకుంటే కదా!"

"ఏం పాపం?" అతను లేచి అద్దం పక్కన బ్రష్, టంగ్ క్లీనర్ తీసుకుంటూ అడిగాడు.

"ఎలా పడుకుంటారిక్కడ? దోమలు తినేసాయి." అంది ఏడుపు మొహంతో.

సుబ్బు ఆమె మొహం కేసి చూశాడు.

నిజంగానే మొహం ఎర్రగా కందిపోయింది. చేతులనిండా దద్దుర్లు.. జాలేసిందతనికి.

"రెండ్రోజులుంటే అలవాటవుతుంది. ఇంతకీ తమ నామధేయం ఏమిటో?"

"మహాలక్ష్మి"

"చక్కటిపేరు. లక్ష్మి"

"అలా పిలిస్తే పలకను. మహా! అను"

"అబ్బో! సర్లే ఒక పూటకి ఎలా పిలిస్తే ఏమవుతుందిలే!" అంటూ అతను తలుపు తీసుకుని బయటకి వెళ్ళాడు.

మహాకి అర్థం కాలేదు ముందు.

ఆ తర్వాత మంచమ్మీదనుండి గబుక్కున లేచి ఇల్లంతా తిరిగి చూసింది. బాత్రూం, లెట్రిన్ ఛాయలే లేవు యింట్లో.

గుండె ఆగినంత పనయింది.

పరిస్థితి తలచుకుని కెవ్వున అరిచింది.

అప్పుడే లోపలికొచ్చిన సుబ్బు తెల్లబోతూ "ఏవయింది?" అన్నాడు.

"ఇంట్లో టాయిలెట్ లేదా?"

"ఉండవు. ఆ వరండాలో చివరికెళ్తే అక్కడ ఆడవాళ్ళకి లెట్రిన్స్, బాత్రూంలు సెపరేట్‌గా ఉంటాయి. వెళ్ళు"

మహా బయటకి తొంగి చూసింది.

వెంటనే కరెంట్ షాక్కొట్టినట్లు లోపలకొచ్చేసింది.

"ఏం?"

"అక్కడ నిలబడి అంతా నన్నే చూస్తున్నారు"

"అలానే చూస్తారు కొత్త పిట్ట వచ్చి వాల్తే"

"మరెలా?"

"ఒక పని చెయ్యి. నువ్వు వాళ్ళవంక చూడకు"

మహా ఏడుపు మొహం పెట్టి అలానే నిలబడింది. సుబ్బా బయటకెళ్ళి "అమ్మాజీ!" అని పిలిచాడు.

"అన్నా!" అంటూ వచ్చింది అమ్మాజి.

సుబ్బా ఏం చెప్పాడోగాని అమ్మాజీ నవ్వుతూ "రాండి" అంటూ మహాని తీసుకెళ్ళి నిల్చోబెట్టి ఒక బాత్రూం ఫినాయిలేసి కడిగి "మీరెల్లండి. నేనిక్కడే నిలబడి ఎవర్నీ రానీకుండా చూస్తా" అంది.

మహా వెళ్ళింది బెరుకుగా లోనికి.

ఆ కాస్సేపటిలో ఆ ప్రపంచం, అమ్మాజీ అవసరం, అన్నీ తెలిసొచ్చాయి మహాకి.

మహా ఎలాగొలా స్నానం ముగించుకొచ్చేసరికి టిఫిన్ తెచ్చిపెట్టాడు సుబ్బు.

అవి నోట్లో పెట్టడానికి వీలుగా లేకపోయినా ఎలాగోలా తింది మహా.

"మీ యిల్లెక్కడ?"

"ఎందుకు?"

"నిన్ను వదిలేయడానికి"

"ఈ ఊరు కాదు"

"ఏ ఊరయితేనేలే రైలెక్కిస్తా పద"

"నేనింటికెళ్ళను" మొండిగా అంది మహా.

"మరి?" ఆశ్చర్యంగా చూశాడు సుబ్బు.

మహా దగ్గర అతని ప్రశ్నకి జవాబు లేదు.

"అంటే.. అంటే ఇంట్లోంచి వచ్చేసాను కదా! ఎలా వెళ్ళను. చంపేస్తాడు మా డేడీ"

"నేను నచ్చచెపుతానులే"

"వద్దొద్దు. ఆ రాణీని ఏదన్నా చేసేవరకు ఇంటికెళ్ళను. ప్లీజ్" అంది మహా బ్రతిమిలాడుతున్న ధోరణిలో.

"రాణీయా? ఈ కొత్త కేరక్టరెవరూ?"

"అమ్మో, దాని గురించి చాలా చెప్పాలి. అది పె...ద్ద డెవిల్! ఛీట్! రోగ్"

"అమ్మో అన్ని పేర్లున్నాయా ఆవిడకి"

"ఇంకా చాలా.." పళ్ళు కొరికింది మహా కోపంగా.

"అద్సరే. నువ్వేం చదివావ్?"

"బి.టెక్ కంప్యూటర్స్"

కళ్ళెగరేసాడు సుబ్బు.

"గుడ్ మరింత చదివినా బుర్రలేదేంటి నీకు. ఇలా ఇంట్లోంచి పారిపోయి వస్తారా ఎవరైనా? అంత కామన్సెన్స్ లేదా నీకు?"

ఆ మాటకి కళ్ళనీళ్ళొచ్చాయి మహాకి.

"నీకు తెలియదు. అసలేం జరిగిందో.."

"అద్సరే. ఏడవకు. ఇక్కడ నువ్వుండలేవు. పోనీ ఎవరయినా ఫ్రెండ్స్ వుంటే చెప్పు. తీసుకెళ్ళి వదులుతాను." అన్నాడు సుబ్బు అనునయంగా.

"ఉంటాను. అలవాటు చేసుకుంటాను. ఫ్రెండని నమ్మి వెళ్తేనే దాని మోసం బయటపడింది. ప్లీజ్" అంది మహా.

సుబ్బు నిస్సహాయంగా ఆమె వైపు చూసి "సరే ఒక గంటలో వస్తాను. ఏమైనా సాయం కావాలంటే అమ్మాజీని పిలువు. తలుపేసుకో" అంటూ బయటకెళ్ళిపోయాడు.

తలూపి తలుపేసుకుని అప్పుడేడ్చింది మహా - రాత్రి దోమలు కుట్టిన చేతుల్ని మొహాన్ని తడిమి చూసుకుని.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments